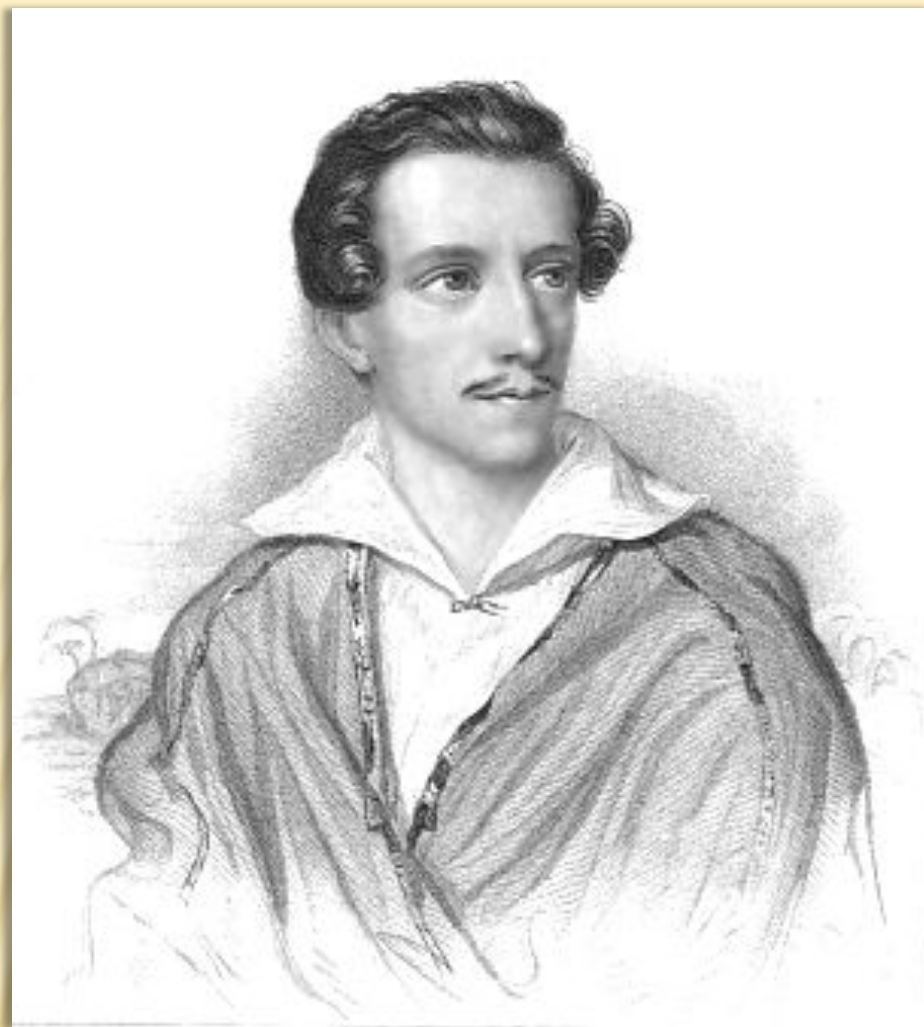




Juliusz Słowacki

**JULIUSZ SŁOWACKI (UR. 4
WRZEŚNIA 1809 W KRZEMIĘNCU, ZM. 3
KWIETNIA 1849 W PARYŻU)**

- polski poeta,
przedstawiciel romantyzmu, dramaturg i
epistolograf.
Obok Mickiewicza i Krasińskiego określany
jako jeden z Wieszczów Narodowych.
Twórca filozofii genezyjskiej, epizodycznie
związany także z mesjanizmem polskim, był też
mistykiem. Obok Mickiewicza uznawany
powszechnie za największego
przedstawiciela polskiego romantyzmu.

-
- Był synem Euzebiusza Słowackiego, profesora literatury w Liceum Krzemienieckim i Cesarskim Uniwersytecie Wileńskim, oraz Salomei z Januszewskich. We wrześniu 1811 roku Słowaccy przenieśli się do Wilna, gdzie po dwóch latach zmarł na gruźlicę ojciec Juliusza. Salomea Słowacka po przedwczesnej śmierci męża otrzymała spadek i wróciła wraz z synem do Krzemieńca.



-
- Przyszły poeta miał kontakt ze środowiskiem intelektualnym, poznał m.in. Adama Mickiewicza, Joachima Lelewela, Jana i Jędrzeja Śniadeckich. W latach 1825-28 studiował w Wilnie prawo. W 1829 rozpoczął pracę w Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu. W 1831 Adam Jerzy Czartoryski zaproponował mu pracę w Biurze Dyplomatycznym Rządu Narodowego. Jako kurier dyplomatyczny Rządu wyjechał Słowacki do Drezna, później do Paryża, gdzie osiadł na stałe.

-
- Dzięki temu, że działał tu również Mickiewicz, poeci spotykali się wielokrotnie. Niezgoda na zasady panujące wśród towiańczyków (zakaz pisania, wzajemna spowiedź, uległość wobec Rosji) spowodowała odejście Słowackiego z Koła w listopadzie 1843 roku. W 1848 roku mimo że był poważnie chory na gruźlicę, wyruszył do Wielkopolski, by wziąć udział w powstaniu, jednak zamierzeń swych nie zrealizował.
 - Nigdy się nie ożenił. Był typowym rentierem. Przysyłane przez matkę pieniądze umiejętnie pomnażał, inwestując je na paryskiej giełdzie, m.in. w akcje kolei lyońskiej. Pozwoliło mu to zyskać pewną niezależność finansową. Umożliwiło to też Słowackiemu nie tylko wydawanie własnej twórczości, ale przede wszystkim poświęcenie się tej twórczości.

-
- Mimo iż Słowacki żył zaledwie 40 lat, jego twórczość literacka była obfita i różnorodna; poeta pozostawił po sobie 13 dramatów, blisko 20 poematów, setki wierszy, listów oraz jedną powieść. Za życia opublikował Słowacki tylko część swojej twórczości i nie zdobył popularności, mimo że jego poezja była czymś niezwykłym nawet na tle bogatej literatury romantycznej. Cechowała ją ogromna różnorodność, bogactwo frazy, nowatorska inwencja językowa i wrażliwość plastyczna. Do stałego kanonu literatury znanego później pokoleniom Polaków weszły takie utwory, jak: **Rozłączenie, Hymn (Smutno mi Boże), Testament mój, Do Ludwika Bobrówny, Grób Agamemnona, Ojciec zadżumionych**. I właśnie nowatorstwo tej poezji utrudniało współczesnym jej odbiór. Jej niezwykłość doceniali nieliczni,

I OKRES

- Głównym tematem jego ówczesnych dzieł były wojny religijne, które uważał za maskę fanatyzmu i pretekst do wojny o władzę. Słowacki zastanawiał się przy tym: jeżeli wiadomo, że Boga nie ma, skąd chęć walki za religię i wiarę? W centrum tych dzieł tkwiła fascynacja złem, która z czasem (kiedy przyjęła cechy fatalistyczne) zadecydowała o zwrocie Słowackiego w stronę romantyzmu.

II OKRES

- Za czynnik, który zadecydował o rozpoczęciu drugiego okresu myśli Słowackiego, nazywanego nieraz etyką chrześcijańską, uważa się lekturę **Konrada Wallenroda Mickiewicza**. Jego dzieła odrzuciły wówczas wolterowski ład, a często zaczęły czerpać ze wzorców i rekwizytorni tragedii Shakespeare'a. Wkrótce powstał poemat *W Szwajcarii* (1835–36) i liryki: „*Rozłączenie*”, *Rzym*, *Sumienie*.

III OKRES

- Z końcem lat 30. Słowacki w liście do Zygmunta Krasińskiego zapowiedział napisanie „wielkiego poematu w rodzaju Ariosta, który ma się uwiązać z sześciu tragedii, czyli kronik dramatycznych”. W zamierzeniu miała to być swoista literacka kronika prezentująca bajeczne początki państwa polskiego, nawiązująca do tradycji, legend i historii pogańskich czasów Słowian. Projekt doczekał się jednak tylko częściowej realizacji; powstały dwie tragedie romantyczne – *Balladyna* (1839) i *Lilla Weneda* (1840).

IV OKRES

- W roku 1844 zaczął pisać prozą poetycką swój niezwykle wykład filozofii: *Genezis z Ducha*. W twórczości poety rozpoczął się tym samym okres intensywnej pracy nad filozofią genezyjską. Charakter genezyjski mają wszystkie późniejsze dzieła Słowackiego, z których na uwagę zasługują: *Samuel Zborowski* i *Król-Duch*. Oba dzieła zapatrują się na oryginalny system filozoficzny autora z dwóch różnych perspektyw: egzystencjalnej, dotyczącej jednostki ludzkiej oraz historiozoficznej.

-
- ▣ **Filozofia genezyjska** – koncepcja filozoficzna stworzona przez Juliusza Słowackiego (widoczna zwłaszcza w poematach *Król-Duch* i *Genezis z Ducha*), rozważająca zarówno rolę narodu jak i jednostki w historii.

PRZEKONANIA:

- Juliusz Słowacki od młodego przekonany był o swoim geniuszu poetyckim oraz przeznaczeniu do roli przewodnika narodu, które to przekonania podsycała w nim matka, Salomea. Zdaniem poety istnieją dwie drogi do poznania absolutu. Pierwsza to poznanie naukowe, które jest jednak tylko częściowe i wymaga żmudnych, długotrwałych badań; druga natomiast polegała na objawieniu, natychmiastowo zapewniała wiedzę o wszechświecie. Objawienie staje się jednak udziałem jedynie jednostek wybitnych – stąd przekonanie Słowackiego, iż owe wybrane jednostki (natchnieni poeci) powinni przyjmować rolę duchowego przewodnika reszty narodu.

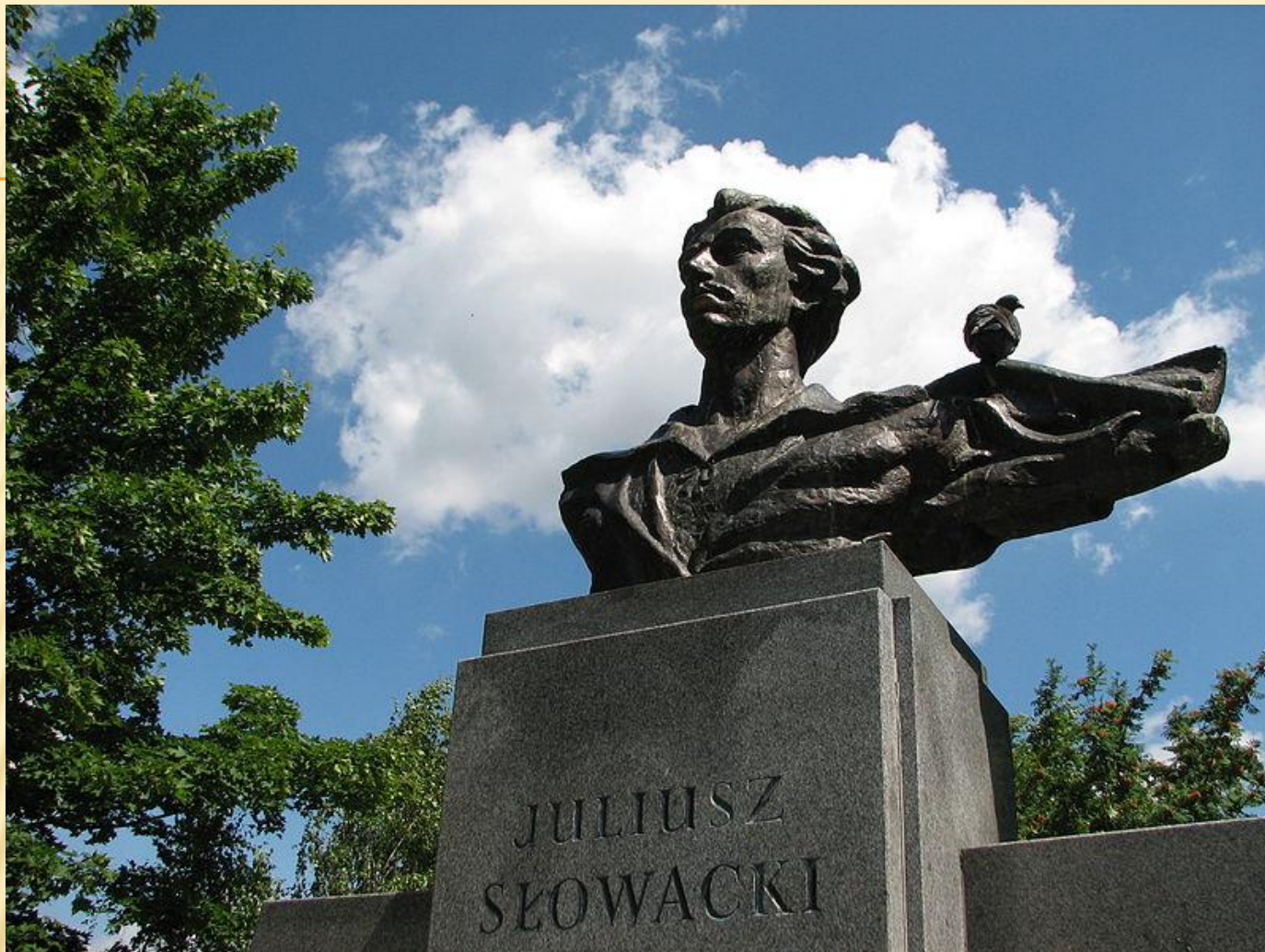
- Pochowany został na cmentarzu Montmartre. W 1927 jego prochy zostały uroczyście przewiezione do Krakowa i złożone w Katedrze Wawelskiej obok prochów Mi



- Niedoceniany i zwalczany przez Adama Mickiewicza, doczekał się uznania dopiero na przełomie XIX i XX wieku. Do tego czasu duża część jego twórczości pozostawała w rękopisach



„Choć wiem, że jutro błysnie nowe zorze, — Smutno mi, Boże.”



POMNIK SŁOWACKIEGO W LUBLINIE

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ!

- ▣ Prezentację przygotowała
 - ▣ Lilia Szamańska
 - ▣ grupa historyczna